

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

LO CALVARI.

Era una inmensa plassa ahont s'empeñan multitud de generacions per presència s'espectacle més sublim qu'es sòl jamay ha pogut veure desde les altures.

Una montaña masella de soldats, brillant ses llanses y volant al ayre els penons de Roma, ses trompes de vius tons omplint l'espai d'armonies guerreras, s'eco de ses montañes repetint sa tonada d'els tambors. Dalt la cima s'hi axecava una creu y penjat d'ella un homo que sos uys eran amor y ses séues carns tota brols de sanch y llagues ses més fondes. A baix de la creu una dòna amb cara triste y dolorosa que baña amb sos plòrs es pèus de l'Enclavat, mira al Cèl desyara y mira sovint es semblant de Aquell que sofreix agonía y escarni. A n'es fondo d'aquest retaulo es sòl se amaga per derrera niguls de morada color y apar que la naturalesa se conmdoga, fa que sa multitud romp en crits de blasfèmies y en tonada venjativa y aspre. L'Enclavat axéca es front al Cèl, òbri sos llabis moradenchs, y deixa sortí de sa boca aquesta amarguisima paraula:

«¡Deu meu! ¡Deu meu! ¿per que m'heu desamparat?»

Sa multitud romp altre vegada amb crits de bèfa, sònna altre vòlta ses trompes des soldats, més que may lluhén ses llanses y més que may onetjan al ayre es brodat penons. Sòls una mare, dibuxada à son semblant viva imatge del desconhòrt, no vejent altre còsa qu'el còs pendent de son Fill, fitxa à son còr una espasa de foch, tremolant de pahor,

aferrada à la creu, delirant, febrosa, mòrts sos uys, son front plè de hòyres; espera jay, Deu! un derrer suspir de son Fill y un raitx de compassió de sa multitud. L'Enclavat estira sos òssos, demana amb veu fosca un poch d'aygo per axugá sa sèt, fa un derré moviment d'agonia, axéca altre vòlta aquell front puríssim y esclama en tò que sòls sa mare sentí:

«¡Tot ha acabat!»

Deposita aquella divina testa sobre son pit tanca sos llabis, còm flòr mústia tanca son calzer, y mòr lo Redentor demunt afrentosa creu. Y des costat y de ses mans y de sos pèus, regala sanch preciosísima, d'aquella qu'una sòla gota bastaría per axugá sa sèt de tota l'humanitat y de tots los sigles.

La terra apar no tengués pròu fòrsa per aguantá sa multitud, el Cèl estengué espèssos y negres mantells, es sòl perdé aquella llum, alegría d'els mortals, ses ròques s'estremiren y se romperen, el temple s'obrí de mitx à mitx còm un còr ubèrt per ferro fratricida, els mòrts s'axecaren amb blanques vèstes, s'alzaren ses llòses fexugues; y en es fondo de l'Infern sa més espantosa lluhita se sostenía. La creació no havia sentit tal esglay desde que l'Omnipotent deixá sortí de sa boca aquell miraculós *Fiat*. Ses estrelles ploraren llum tremolosa y apagada, y sa lluna es cubrí amb sos ropatges més trists. Sa palmera acalá son vincladís ramatge, ses fonts improvisaren un'altre tonada, jamegaren els aucells de tristesa y d'amor, y ses criatures, tròssos es grillons d'una esclavitut vergoñosa y humillant, cridaren amb veu dolorida:

—¡Ay, dolsa llibertat, que cara còstes!

Mes lo monstre, remolcantse p'en tèrra, escupint vilesa y brufant orgull, mahlía aquella creu y aquella sanch que l'aufegava. Obrí sa boca infernal, deixá escapá un mot de venjansa, mes de prònte un glop de sanch li omplí sa gargamella, li emboyra la vista, y apar qu'amb aquella sanch del Redentor no semblás es mateix, lo mateix mònstre, tan pura era aquella sanch y tan saludable.

Lo Calvari quedá desèrt; no desèrt,

puis en lo cim restava encara Aquell qu'un sòl cabey séu bastaría per alegrá tot lo mon y mil mons més. Y María aferrada à n'aquella creu havent recohit lo derrer suspir, no mira jay, Deu! la soledat d'aquells enrevòlts ni escoltá un silenci profund de la cima. Si encara li havian quedat uys de tant de plorá, eran per son Fill amat; si sentía encara, fora sòls per escoltá es batechs de son còr y els crits de son dolor. Ningú més que aquestes dues figures dalt lo Calvari, per tot arreu dòl y tenebres, en terra basses de sanch bullenta, al Cèl negró y mistèris. Abans Jerusalem s'axecava imponent còm ses ones del mar amb fòrta tempesta y are ni sòls s'ou es tò de ses trompes de guèrra, ni per ses plasses se sent cap altre crit més qu'es crit d'una consciència deicida. Espavorida sa multitud, fets tròssos sos vestits, arrevxinats es cabeyes, tremolosos, sens conhòrt, sense alsá ets uys, sense girarse derrera, cerca à un enfoñy de la tèrra ó à dins homida tomba, la pau à son còr y la tranquilidat per son temor.

Y María sense pòr, dolorosa, més tranquila, encara amb sa mateixa soledat, encara aferrada à la creu, encara plorant llágrimes, d'aquelles llágrimes més amargues que la fèl y més abundants qu'el riu de son amor, gelat son còr, trasmudat son semblant, descompòsts sos cabeyes, son front bañat de frèda suhor, ses mans teñides de purpurina sanch, esquinsat son mantell blau, ruats sos vestits, axí restava María à n'el pèu de la creu essent l'imatge del dolor y del sufriment. Y l'Enclavat sèques ja les séues llagues, tancades les séues pipellas, tirada p'es front sa llarga cabeyera, cubèrta sa séua carn de morada color, clòsos sos llabis y fòra de lloch ets òssos, sense respirá, sense un alè de vida, sense una llágrima que redolés per son semblant; haguessen pogut dí qu'aquella nòble y hermosa figura era qualque còsa més qu'un martre, era tot un Deu posat demunt afrentosa creu, era tot un Creador mòrt per ses mateixes criatures, llum apagada per ses tenebres, foch aufegat per sa néu, mar d'amor engolit p'els miserables mortals.

Sòls Aquell que jugant, jugant, escampà per dins es buyd mils de mòns, sòls Ell poria ser l'autor d'un drama còm es del Calvari. Y per axò à ses altures, allà ahont es sòl que mos il·lumina, es pobríssima candeleta sense claró, allà dalt aixams d'esperits que brollan llum y galanura, entonavan, enrevoltant es tròno del Omnipotent, un fòrt y armoniós ¡Gloria! Jamay s'ha vist tan esplèndit y magnífich sarau; jamay s'han escoltat més dolces armonies; jamay el Fare havia pogut contemplá tanta riquesa ni tant de gòig. ¡S' homo es lliure! esclamavan millons de millons de vèus à dins aquell brillantíssim espay. Y ses portes del castell diví s'obrían de pit en ampla per rèbre lo Fill que, triuñfant, enrevoltat de resplandors, coronat de lloers, vestit de blanquíssim ropatge, tot sonriguent, confús amb ses aclamacions de victòria, passetjava per entre mils d'angels que s'inclinavan amb reverència; axí se presenta lo Fill enseñiant à n'el Pare ses ferides de son costat y de ses mans, fònts cristalines de hont havia sortit una sanch llibertadora, qu'una gota bastava per redimí de s'esclavitut totes ses generacions qu'el Pare pogués inventá. Els justs abrassaren lo llibertador y la cort rompé amb veus d'alegría tan fòrties, tan potents, tan miraculoses, que ressona s'esclafit encara à dins el còr de l' inocència, à dins el temple de la virtut, à dins lo pensament del qui creu, à dins lo Cèl de la caridat.

Y à l' Infèrn, abaix d'aquelles vòltes que cada pedra es una consciència pervertida, en que ses cadenes son de còrs podrits, en que sa flamada de foch es encèsa per s'orgull y sa vanidat, en que sa música es desconcèrt de flastomies, en que sa llum es espira de remordiments ferits per altres remordiments, en que s'alegría es òdi mortal, en que sos saraus son carnatge de desesperació, en que s'únich consòl es eterna agonía; à dins aquest tenebrós lloch, magatsèm d'infamies y de dolors, aquí celebravan sa mòrt del Fill amb tonada faresta y sauvatge, amb cruèls patiments, amb crits de venjansa que ressonavan per fort; qu'apar que fòs aquesta mòrt victòria guañada à demunt s'orgull y à demunt sa tiranía; tanta rabia y tant d'òdi mostrava l'esperit del mal vejent romputs per à sempre sa corona y son cetre, fets dernes son tròno y esquinsada sa púrpora real, y sobre ses ruhines de tant de poder, un Deu, qu'estès à demunt una creu dona sa séua vida per sa llibertat d'els homos.

F. G.

UNA ESCENA DE SA COMÈDIA DEL MON.

DONA CECILIA Y DON CÁNDIDO.

CECILIA. Bòna nit tenga, Don Cándido.
 CÁNDIDO. ¡Qu' es vòstè, Dona Cecilia?
 No esperava en aquesta hòra
 Aquesta bòna visita.
 CECILIA. Ja 'u veu. Quant manco s'ho pensan...
 CÁNDIDO. Sèga, sèga, si es servida;
 No fassa cap cumpliment.
 Prenga aquesta altre cadira.
 CECILIA. Sé cèrt que l' he incomodat.
 CÁNDIDO. Jò no m' incomòt cap mica.
 Vostè molt més se mereix
 Y d'obsequis es molt digna.
 CECILIA. Gracies, mil gracies, Don Cándido.
 CÁNDIDO. Vòl callá, Dona Cecilia.
 Jò som un servidor séu
 En tot y per tot. Me diga:
 ¿Quin señal qu' à n' aquesta hòra
 Mos vó à fé aquesta visita?
 ¿Tè rès de nou per ca-séua?
 CECILIA. No. Vostè no heu endevina.
 Per un favó som venguda
 Que m' ha de fé si es possible.
 CÁNDIDO. Ell molt gròs haurá d' essè
 Que 'l nèch à tan bòna amiga.
 Me diga qu' es lo que vòl
 Y al punt quedará servida.
 CECILIA. Pues bé: jò tench unes cases...
 Per milló dí tres botigues,
 Y fa temps les vaitx llogá
 A l' amo de Son Horquilla.
 Passá un mes, y després dos,
 Y à habitarlòs no venían
 Bé es vè que me feyan renda;
 Però jò m' en peneña
 D' haverlos llogat sa casa
 Perque buyda la m' tenían
 Y à dí vè no m' agradava...
 Y heu vaitx caure à dí un día
 Devant una amiga mèua
 Que prest mudarsè volía
 De sa casa qu' habitava...
 ¡Bòna la vaitx havè dita!
 Ell volgué fòrt y no 't mògues
 Que li arrendás ses botigues.
 «Però còm pòt sé, (li vaitx dí)
 Jò no fas males partides...»
 «Mira: prèn un consej méu:
 Escriu à ses inquilines
 Y que t' envihin ses claus
 Prest, molt prest, d' aquí tres dies;
 Y si acas no contestavan
 Cecilia, los obriria;
 Y faría mudá es pañs,
 Y m' hi mud, (deya s' amiga.)
 Per tení sa casa buyda
 Es més just que jò hey estiga.»
 A la fi me va giná;
 Y amb bòns mòdos vaitx escriure
 Diguent à n' aquells pagesos
 Que sa casa jò volía,
 Y que 'n tornassen ses claus
 Lo més prest que fòs possible.
 Y va passá una setmana,
 Fins un mes, y no tenía
 De ningú contestació,
 Y jò me vaitx fé malícia.
 «Des méus bens no puch dispòndre?
 (Vaitx dí molt' encèsa d' ira.)
 Venga depressa un ferré
 Qu' obriga, y s' hi mut na Rita.
 Que m' haguessen contestat
 Bastant bé los vaitx escriure...»

Ara, per abreviá,
 Sòls dire feya vuyt dies
 Que s' hi havia mudada
 A sa casa, aquella amiga,
 Y s' entregan es pagesos...
 ¡Deu meu! ¡Quina trebolina
 Que mogueren! Pensarhi
 Ja m' agafa atachs de nirvis!

CÁNDIDO. Vostè va fé un atentat,
 Dispens que tan elá ley diga.
 ¿Que no pagavan sa renda?
 ¿Quants de mesos li devían?
 CECILIA. No cap. Pagat endevant
 Un mes encara tenían.
 CÁNDIDO. Vostè fé un pas molt lleitx,
 Ja ley dieh, Dona Cecilia.
 CECILIA. Ja 'u sé. Mes quin camí em dona
 Per sortí d' una desditxa.
 Perqu' ha de sebre, Don Cándido.
 Que m' han enviada cita
 Perque demá comparezca
 A devant de la Justicia.
 Y còm vostè qu' es es Jutge
 Pòt fé que sa rahó s' inclina...
 CÁNDIDO. Bé: tot heu compòndrem.
 ¿Per vostè, que no faría?
 Un sòl favó que 'n demana
 Una boca tan petita...
 CECILIA. Gracies, mil gracies, Don Cándido,
 Y que m' arreglás voldría
 Sens quedá perjudicada...
 CÁNDIDO. S' en vaja, y estiga tranquila.
 Me pòt creure que si un altre
 Hagués féta tal fetxida
 No li bastava, es segú,
 P' es plet, quatrecentes lliures.
 Però parlant de vostè
 Tot s' arreglará amb un día.
 CECILIA. Si es axí, m' en aniré:
 Y cont que molt agrañida
 Sempre estaré de vostè.
 CÁNDIDO. Mil gracies, ma bòna amiga.
 ¿Quant tornarà à veurer mós?
 CECILIA. D' aquí un parey de dies.
 Jò no som molt afectada
 De cumpliments ni visites.
 CÁNDIDO. Ja 'u sé... Vaja alèrta à caure...
 CECILIA. Se retir que fa selístra.
 Bòna nit tenga, Don Cándido.
 CÁNDIDO. Bòna nit, Dona Cecilia.

Es inútil es pensá
 Que després d' esta entrevista
 Es qui tenia més rahó,
 Aquell perdé sa partida.
 Sobre aquest particulá
 Molt y molt més parlaría.
 Mes, vuy callá... que de Deu
 Sòls crech, y esper sa justicia.

UNA SEUVATGINA.

ES MÒROS VÉNEN.

(A CABAMENT.)

III.

De lo qu' acab de contá havían passat ja tres ó quatre añs. A n' aquella possessió tothom estava bò y sá. Era un decapvespre d' estiu; es sòl s' havia pòst y se comensavan à sentí es picaròls de ses guardes d' auveyes qu' anavan à pas-

turá. Axuxí es mitx d'aquest silenci, tan poèlich d'ets horabaixes d'estiu, se sentí retroná p'es puigs veynats sa vèu d'un còrn; señal que feya es primé que veyá vení una barca de mòros. Tots es pagesos y pastós d'aquells redòls deixaren sa feyna y miraren à la má badant uns uys còm uns salés y véren lo que ja se pensavau veure; una galeòta de mòros que s'en vení cap à terra. A n'aquell instant es pastós correns aplegaren ses auveyes, es llauradós s'en dugueren es parey ben depressa, y tothom amb tots ets animals y altres còses s'en anaren à tancarsè cadascú à dins ses séues cases mentres se sentian ses vèus d'es mòros vénen, y aquells camps poch temps abans tranquils, presentavan un aspècte trist è imponent. Es cap de deu minuts no se veyá per defóra ni una ànima; tothom estava ben aparedat dins ses cases, y encara se sentia d'en tant en tant es sò retronant des còrn que dava sa señal d'alarma. L'amo'n Tomeu havia fèt lo mateix qu'ets altres y se passetjava per dins ca-séua amb una carabina en sa ma, guaytant, ja per una finestra, ja per una retxillera de sa pòrta, mentres sa madòna y ses fiyes passavan el Rosari amagades à un recó, y es missatges cada un amb un bòn garròt ó amb una destral estavan apareyats per cas de necessitat. Amb axò s'havia fèt fosch y tothom badava un pam d'oreyes; à l'amo li havia aparegut sentí trapitx no molt enfóra de per allá. Ses dónes tremolavan còm una fuya de poll. A sa pòrta de ses cases tocaren dos tòchs forts. ¿Podeu pensá quin susto! Ningú hey vèya de cap bolla, ni sabían qu'havían de fé.

—¿Qui es? (va dí l'amo'n Tomeu alçant es gatillo de s'escopeta, que baixá totduna que sentí una vèu molt coneguda, que li digué:)

—Som jò, l'amo; obriu y no tengau pò.

Era sa vèu d'En Bièl.

Quant l'amo la sentí sortí à una finestra y tot se vá assustá quant vá veure devés cinquanta mòros ben armats.

—¿Que voleu? (los demaná.)

—No tengau pò y obriuós, (torná dí s'esclau; encara que vejeu tants d'homos armats, jò respòndeh de tots ells. Jò vench, només, à fervos una visita.

L'amo y es missatges llevaren tots es trastos amb à qu'havían aparedat sa pòrta; l'obriren y entraren tots aquells mòros comandats p'En Bièl que prengué sa paraula diguent:

—Vos vaitx prometere que vendria à veurervós. He volgut cumplí sa paraula. Vench tan acompanyat perque si hagués vengut totsòl m'hauríen agafat. Mamàre agrahida de vos per sa llibertat que'm donareu, envia à ses vòstres fiyes aquesta recordansa, (y se tregué dos cordoncillos d'òr preciosos.) Mos n'hem de torná prest perqu'aquí no estam bé. Digau que voleu de nòltros.

—¿Que tench de volé? (digué l'amo,) estich de lo més content de qu'hajas vengut à veurermós; y no vuy que vos ne tornèu sense está aquest vespre en nòltros, y et don moltes de gracies à tú y à ta mare per aquest regalo que ses mèues fiyes no es merexían.

Tocaren guitèrres, ballaren y se divertiren y ningú podí consentí en que aquella vetlada acabás, però abans de trencá s'auba se despediren per à sempre y s'embarcaren altre vòlta cap à Alger.

Es dematí quant ja va fé claró encara se vèya enfóra demunt sa reixa que pareix dividi Cèl y aygo, una galeòta de mòros. Ets altres amos y missatges de possessions no se podían da conta de lo qu'havía succehit perque qualque missatge que s'havía amagat jurava y perjura qu'havía vist entrá més de docents mòros à dins ses cases de l'amo'n Tomeu.

Lo qu'es cèrt qu'aquest amo y aquest esclau eran un bòn amo y un bòn criat.

A. M. P.

XEREMIADES.

Reberem de Don Bartomeu Tolrá, Rector de Santa Ana del Castell Real de l'Almudayna una cantitat de bonos per repartí à n'es pòbres à fi de tení part à ses llimosnes qu'una devòta persona repartí es divèndres de s'altre setmana.

Li donám les gracies per s'atenció y pregám à Deu per sa caritativa persona que tan bòn pensament tengué, perque li torn sa llimosna centuplicada segons té promès.

Sa Societat *Ferro-carril de Mallorca* mos ha enviat sa *Memòria y Balans* de sa compania darrerament publicat, y mos ha sorprès agradablement s'estat de prosperitat en que marxa.

Sa Compania encara podria fé que se millorassen varies condicions des servici que redundarian en comoditat d'els passatgers y per lo mateix en milló trèta de beneficis de sa mateixa.

Que no descuyd aquest estudi.

Hem rebut una *Memòria sobre clases obreras* que mos ha regalat es séu autor Don Tòni Gelabert y Cano. L'hem lletgida y aplaudim ses bones tendències que demòstra per moralisá es trabajadó y evita que cayga dins es vici.

Li donám les gracies de s'obsèqui.

Hem rebut també es *Boletí* derré de sa *Sociedad Tipográfica*, còm solèm.

Per últim hem rebut també ets *Estatuts de sa Caixa d'Ahorros y Monte de Piedad de les Balears* y agrahim s'atenció.

¿Fins quant ha d'está es carré d'En Tamorer de sa manera que l'ha posat s'Ajuntament, escuses d'empedrarló?

Per comensá una feyna y haverla de deixá à mitjes costures, val més no comensarla. Y per empedregá un carré lo que s'ha de fé es no desfè s'empedregat véy qu'es nou no éslija llest y à punt de col·locá.

En ses derrerres fires del Ram hey ha hagut moltes persones que sense temersèn han perdut es doblés que duyan dins sa butxaca. Y pòques son ses que maliciaren qu'eran ses mans des ratelets ó lladres fins que los hi treyan de dins sa butxaca.

Aquesta carrera abans desconeguda à Mallorca comensa à tení molts de mossos y fadrins de profit. Convé que sa policia heu sápija.

COVERBOS.

A Ciutat antigament solían penjá Judes p'es carrés, qu'eran uns calsons véys y un jach véy tot plé de paya y un capet de padás pintat, amb unes sabates y un capell, que figurava un homo amb una bossa en sa má qu'estava penjat p'es còll.

Venían també molts de pagesos à veure ses processons y es sabatés solían riurersè d'ells y ferlos qualque broma. Succéhi ydò, qu'à una botiga de sabatés penjaren unes Judes amb ses cames axamplades y amb una corriòla per poderlès baixá en volé, y su baix de ses Judes hey clavarán à una junta de s'empedregat una pesseta. Passava un pagès, veyá sa pesseta y s'aturava per cohirla, y quant estava ajopit qu'estirava de bades sa pesseta aficada en terra, no s'en temia y tenia ses Júde encamellades demunt s'esquena.

Aquell pagès que se veyá aquell homo demunt, sense sèbre si li volia pegá, prenia un susto gròs y es sabatés fentlí alulèya se réyan d'ell.

Hey havia un pagès mitx ximple que estava à una possessió d'es plá de na

Tesa y cada día venia à Ciutat à vendre llet. Un dia sa madòne qu'era viuda li va dí:

—Tomeu, demà en passà per La Sèu ferma sa somera en es portal d'Almoyna y entra à La Sèu y surt de la Parròquia y tindràs aquest cap tayat.

Ets altres missatges li varen dí:

—Alèrta, Tomeu, que n'hi ha un de confès que no vòl adsòldre es lletés.

L'ondemà En Tomeu fé lo que sa madòna li va dí, y quant estava ajonoyat li demaná es confès:

—¿De que fás?

—Foy, m'enginy.

—¿Però quin ofici tens?

—Estich à una possessió y fás lo que sa madòna em diu.

—¿Però ets pareyé, missatge, pastó ogué, qu'ets?

—Escolt: qu'es vostè que no vòl adsòldre es lletés? Ydò, bòn dia tenga.

Y ja va essé partit à un altre confesionari.

*
**

El Pare Ferré, un any havia de fé es sermó des Divèndres Sant à Santa Eularia y quant pujá à sa trona se señá y digué:

—En nòm del Pare y del Esperit Sant.....

Germans: Jò no'm señy bé. Tornamhí.

En nòm del Pare y del Esperit.....

Jò no sé qu'es axò.

¡Ay de mí! ¿Y el fill?

Y amb axò respongué una veu de primatxé per un forat de sa vòlta.

—*Mortus est.*

Figurauvós si n'hi va havé de dones amb mal de cò.

*
**

Un sabaté una vegada vé passá un lleté per devant sa botiga amb un ase carregat de jarres de llet, y per ferli una broma s'en aná en es lleté, y li digué:

—Germá: ¿me voleu doná llecència per dí una paraula à s'ase?

—Digaulí tot quant voldreu; mentres no'l toqueu: (contestá es lleté.)

Es sabaté fumava amb una pipa y tenia encara es caliuet d'encendre. S'arribá à s'oreya de s'ase y al temps que li parlava li deixá caure es caliu dins s'oreya.

Haguesseu vist aquell ase pegá salts y bots y tirá ses gèrres de llet p'en terra y ferne de destròssa; y es pagès furios empenat en sèbre que li havia dit es sabaté à s'ase.

—No rès, (deya aquest), li he donat memòries d'una somera qu'ell coneix y que fa mitx any que no ha vista; y rès pús,

*
**

ELS ARTICLES DE LA FÉ DE SES ATLÒTES FADRINES, SON CATORZE.

N'hi ha sèt que pertañen à l'honra y glòria del matrimòni; y ets altres sèt à procurá no pèdre ses costums del sigle XIX, y à no fatigarsé molt per no morí de debilitat.

Els sèt primers, son aquests:

El primé, ès creure que trobarán un pollo agraciat y de doblés.

El segon, es creure que comandarán més elles que ses sògres.

El tercer, es creure que si es padás los curtetxa sos pares n'hi afegiran un bossinet.

El quart, es creure que sos pares no les abandonarán si acas se casan amb un militar.

El quint, es creure que s'homo los ho comportará tot.

El sisé, es creure que s'en aniran à passá un parey de dies à fóra de seguida que sian casats.

El seté, es creure que ses novianses no s'acabaran may.

Els altres sèt, son aquests:

El primé, es creure que no agafarán may sa granereta d'emblanquiná.

El segon, es creure qu'axí mateix durán calses de coló, y que farán visites per can Canals.

El tercer, es creure que no los faltará dida per criá s'infant si acas no ténen llet, y qu'anirà derrera ella amb so devantal blanch p'es passeitx.

El quart, es creure que podran aná à sa missa des tres quarts à Sant Nicolau es dia que vulgan.

El quint, es creure que viuran à un primé pís ó *entresuelo* per no havé de pujá molts d'escalons.

El sisé, es creure qu'axí mateix podran aná à qualque ball, y que s'homo guardarà ets infants.

Y el seté, es creure que de casades y tot festetjarán.

CALENDARI DE L'IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes cómodo à n'els manestrals y pagesos.

Comença es dia de Nadal perque sia hò per doná ses hònes festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos allò qu'els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y efemérides, y noticies, y poesies, y covèrbs, y endevinayes, y receptes de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n'es qui'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s'Administració des periòdich L'IGNORANCIA; à sa tenda d'els hereus de Don Gabriel Rotger, *Cadena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta
Una dotzena..... Cinch pessetes
Vint y cinch Dèu pessetes

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Cordons d'òr amb fls d'estopa.*
SEMBLANSES.—1. *En qu'es hò de rompre.*
2. *En que surten de Corema.*
3. *En que té barbata.*
4. *En que té guies.*

LOGOGRIFICH.—*Carme-Rema-Ram-Cé-A.*

XARADA.....—*Ros-qui-lla.*

CAVILACIÓ.....—*Munar.*

FUGA.....—*Qui té doblés vòla qui no'n té redòla*

ENDEVINAYA.....—*Sa ploma d'ace.*

GEROGLIFICH.

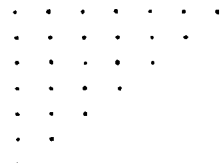
NAUJ SANIDRO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla sa Corema à un llibre?
2. ¿Y sa Corema à sa vida de s'hòmo?
3. ¿Y ses caperutxes à ses uncs d'òr?
4. ¿Y ses caperutxes à n'es torrecons de La Sèu?

H.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquestes pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge; sa 2.ª, una fortificació guerrera; sa 3.ª, lo que fan es coloms; sa 4.ª, lo qu'era Sant Jusèp; sa 5.ª, lo que fan jò que som cassadó; sa 6.ª, es mèu company; y sa 7.ª, una consonant.

ECSEMÈ.

XARADA.

Si no saps qu'es sa primera
Un tal Giúdo l'inventá;
Segona gust sap doná
Y à vegades l'exaspera;
Es tot, has de sèbre Pere,
Qu'heu manetja un capellá

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

MAL CORO

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPRÉ.

ENDEVINAYA.

Per entendre lo que t dich
Pòts comensá à cavilà.
¿S'animal qu'al mon hey ha
Que s'atreveix à volá
Y també molt sòl cantá
Y no dona cap profit?

EN PERÉ.

(*Ses solucions dissapte qui vè si som vius.*)

24 MARS DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.